

1944 In memoriam voor onze vader en moeder

Dit is een verhaal van Jan en Harrie Janssen in oorlogstijd, verteld door Harrie Janssen.

Onze Jan en ik zijn zoons van Toon van Bert Janssens Driek en Hakke Truus.

Wij zijn geboren in een peelkanterswoning op Donk 157C in Meijel.

Onze familie Janssen gaat terug naar 1760, naar de bekende timmerman, landmeter en adjoint Lutjen Hendrik (Janssen) uit de Straat.

Schoolfoto met links Harrie en rechts Jan Janssen, op achterkant: D.P.S Huzaar G.H. Gielen legerno 34.12.18. 1^e Instr. Esk. Regiment Huz. v. Sytzama, Kamp Amsvorde, Amersfoort

Toen Jan en ik respectievelijk 10 en 9 jaar oud waren, zijn we tijdens de oorlogsjaren met onze ouders verschillende keren moeten vluchten.

Eerst in 1940 en later in 1944 naar Asten, naar de familie Wijnen, waar we met de hele familie verbleven.

Jan en ik maakten met onze pap op een koude novemberochtend in 1944 de laatste (bleek later) fietstocht. We gingen op weg naar Meijel om het huis alvast wat op te knappen. Onderweg moesten we af en toe stoppen, omdat we niet meer konden blijven zitten van de kou. Bij het afstappen was het belangrijk om op de weg te blijven, omdat langs de weg mijngevaar bestond.

Onze Pap zou in de avond teruggaan naar Asten naar zijn gezin. Vanwege de barre kou liet hij Jan en mij achter bij opa en oma. Hij zou immers de volgende ochtend weer terugkomen. Maar de oorlog kwam voor de tweede keer in Meijel, iedereen moest vluchten naar Roggel. Ook Jan en ik. We kwamen bij de familie Salemans op het Nijken terecht.

Na een paar dagen, toen alles weer rustig was, kwam ome Toon met het slechte nieuws, onze pap was op 23 november op een mijn gelopen en hierbij dodelijk verongelukt.

Tante An en ome Piet hebben Jan en mij toen naar Asten gebracht naar onze mam, 32 jaar oud, die met 7 kinderen alleen achter gebleven was. De zeven kinderen waren in de leeftijd van drie maanden tot elf jaar.

Door het ongeluk van onze pap konden wij pas laat terug naar Meijel. 5 januari 1945 konden wij pas terug. Frans Wijnen bracht ons met paard en kar van de Nachtegaal naar Asten-dorp. Daar zou een vrachtwagen komen om ons naar Meijel te brengen. Die vrachtauto kwam echter pas de volgende dag.

Toen hebben we met onze mam en de andere broers en zussen in een leeg, koud huis geslapen, op de harde planken vloer, zonder dekens. Het was hartje winter...

*Onze pap, Antoon Janssen als soldaat
'23 Novem' (ws ca 1925)*

De dag erna, 6 januari, kwamen we op de Mortel in Meijel aan. We kwamen in een huis dat door het oorlogsgeweld flink beschadigd was. Enkele dagen later werden we door de familie meegenomen naar het kerkhof. Daar lag onze pap begraven, zonder afscheid.

Wim Scheres had onze pap huilend van de Donk naar het kerkhof gebracht met de kruiwagen...

Onze Fien, 15 september geboren, was drie maanden oud. Van vier dagen oud is ze mee de schuilkelder ingenomen waar ze in een tafellade werd gelegd die met vier spijkers aan het plafond bevestigd was. Door de verschillende melksoorten en barre omstandigheden raakte ze helemaal ondervoed en moest ze naar het ziekenhuis in Weert. Daar

heeft ons biafra-meisje acht maanden geleden. Onze mam ging een keer per week op de fiets met anti-knalbanden kijken hoe het met haar ging.

Onze mam heeft een zware tijd gehad. Pastoor Greijmans kwam de eerste twee jaar met de kermis en St. Nicolaas 100 gulden brengen. Maar ondanks de zware omstandigheden heeft onze mam zich er aardig doorheen gesleurd en heeft ze ervoor gezorgd dat wij ondanks het slechte begin goed terecht zijn gekomen.

Onze mam was een sterke vrouw die eigenlijk wel een lintje verdiend had...

Harrie Janssen